

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel.(071)344 65 87, (071)34 05 920, fax (071)34 05 922
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 61-2/07/KS

Wrocław, 7 maja 2007 r.

DECYZJA RWR 12/2007

Na podstawie art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. z 2007 r., Nr 50, poz. 331) i art. 23e ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. z 2002 r. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie **Wrocławskiej Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej** z siedzibą we Wrocławiu przy ul. Słubickiej 29-33, polegającą na umieszczeniu we wzorcu umownym pn. „Umowa nr .../2006” następujących zapisów:

- § 2 pkt 4 „*Wniesione opłaty za studia (wpisowe i czesne) nie podlegają zwrotowi*”;
- § 3 pkt 8 „*W przypadku rezygnacji studenta ze studiów wniesione opłaty nie podlegają zwrotowi*”;
- § 4 pkt 4 „*Koszty uczestnictwa określone w ust. 3 mogą ulec zmianie*”;
- § 5 pkt 1 „*Student zobowiązany jest do poniesienia opłaty za dany, rozpoczęty semestr nauki; § 2 pkt 4 stosuje się.*”

stanowiących klauzule wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ *Kodeksu postępowania cywilnego*, co jest naruszeniem art. 23a ust. 1 i 2 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* i **stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 22 marca 2007 r.**

UZASADNIENIE

W związku z napływającymi do wrocławskiej Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informacjami od konsumentów, dotyczącymi działalności Wrocławskiej Wyższej Szkoły Informatyki Stosowanej z Wrocławia [zw. dalej także Uczelnią] świadczącej usługi edukacyjne, Prezes Urzędu przeprowadził postępowanie wyjaśniające w wyniku którego wstępnie ustalił, iż działalność Uczelni może odbywać się z

naruszeniem przepisów prawa uzasadniającym wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

(dowód: karta 4 i 39 akt RWR 403-2/07/KS)

W związku z tym - Postanowieniem nr 42/2007 z dnia 19 lutego 2007 r. - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów [zw. dalej także Prezesem Urzędu], wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Wrocławską Wyższą Szkołę Informatyki Stosowanej z siedzibą we Wrocławiu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której stanowi art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) [zw. dalej także ustawą *o ochronie (...)*] polegającej na umieszczeniu w punktach § 2 pkt 4, § 3 pkt 8, § 4 pkt 4 i § 5 pkt 1 wzorca umownego pn. „Umowa nr .../2006” [zw. dalej także Umowa] zapisów, które są wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym stanowi art. 479⁴⁵ *Kodeksu postępowania cywilnego*.

(dowód: karta 1)

Ponadto – zgodnie z punktem 2. Postanowienia nr 42/2007 – Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów Statut Uczelni oraz wzorzec umowy pn. „Umowa nr .../2006”, uzyskane w trakcie wymienionego wyżej postępowania wyjaśniającego (nr sygn. RWR 403-2/07/KS).

(dowód: karta 1)

W trakcie postępowania Uczelnia odniosła się w piśmie z dnia 22 marca 2007 r. do zarzutów zawartych w Postanowieniu Nr 42/2007 z dnia 19 lutego 2007 r.

(dowód: karta 30 i 31)

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

1. Uczestnik postępowania:

–Wrocławska Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej jest uczelnią wpisaną Decyzją Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 20 sierpnia 2004 r. do Rejestru niepaństwowych uczelni zawodowych pod nr 157.

Wymieniona Uczelnia prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „Wrocławska Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej” z siedzibą we Wrocławiu a przedmiotem tej działalności jest świadczenie usług w zakresie kształcenia na poziomie wyższych studiów zawodowych na kierunku informatyka, w ramach których zawierane są umowy (które są wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 § 1 *k.c.*) z indywidualnymi konsumentami (studentami) na usługę uczestnictwa w studiach.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt III SK 22/2004) ustawa *o ochronie (...)* obejmuje pojęciem „przedsiębiorcy” także podmioty, których działalność nie kojarzy się z typową działalnością gospodarczą, natomiast studenci, którzy korzystają z usług szkoły wyższej odpłatnie, stosownie do zawieranych w tym zakresie umów, są konsumentami w rozumieniu ustawy *o ochronie (...)*.

(dowód: karta 2-4, 32 i 33)

2. Począwszy od 2006 r. w związku z prowadzoną działalnością w wyżej wymienionym zakresie Uczelnia wprowadziła do obrotu wzorzec umowy pn. „Umowa nr .../2006”, który zawiera m.in. następujące zapisy:

- § 2 pkt 4 „*Wniesione opłaty za studia (wpisowe i czesne) nie podlegają zwrotowi*”;
- § 3 pkt 8 „*W przypadku rezygnacji studenta ze studiów wniesione opłaty nie podlegają zwrotowi*”;
- § 4 pkt 4 „*Koszty uczestnictwa określone w ust. 3 mogą ulec zmianie*”;
- § 5 pkt 1 „*Student zobowiązany jest do poniesienia opłaty za dany, rozpoczęty semestr nauki; § 2 pkt 4 stosuje się.*”

(dowód: karta 2 i 3)

3. W Rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone zamieszczono następujące klauzule:

- nr 392 o treści: „*Wszelkie wniesione przez Kursanta opłaty nie podlegają zwrotowi*” - wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII AmC 19/04;
- nr 393 o treści: „*Wpłaty dokonane przez Słuchacza nie podlegają zwrotowi*” - wyrok SOKiK z dnia z dnia 19 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII AmC 19/04;
- nr 624 o treści: „*Uczelnia zastrzega sobie prawo dokonywania zmian wysokości opłat*” - wyrok SOKiK z dnia 3 kwietnia 2006 r. sygn. Akt XVII AmC 78/05.

4. W trakcie postępowania Uczelnia - w piśmie z dnia 22 marca 2007 r. - poinformowała o tym, iż kwestionowane przez Prezesa Urzędu zapisy umowne § 2 pkt 4, § 3 pkt 8 i § 5 pkt 1 zostały pominięte w umowie, natomiast zapis z § 4 pkt 4 uregulowany został w zakresie odpłatności w oparciu o miernik obiektywny – zgodnie z obwieszczeniem GUS o wzroście cen. Do tego pisma dołączono nowy wzorzec umowy (zawierający opisane zmiany), który zaczął obowiązywać od 22 marca 2007 r., zarówno przy nowym naborze, jak i wobec dotychczasowych studentów Uczelni.

(dowód: karta 30, 31, 34, 35 i 40)

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes Urzędu zważył:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy *o ochronie (...)* jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą studentami Uczelni. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy - naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie *o ochronie (...)*.

Art. 23a ust. 1 zd. 1 ustawy *o ochronie (...)* wskazuje, że „*przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie **bezpprawne** działanie przedsiębiorcy*”, natomiast art. 23a ust. 2 tej ustawy stanowi między innymi, iż „*za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności (...) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego*”.

Do stwierdzenia praktyki o której mowa art. 23a ustawy *o ochronie (...)* konieczne jest wykazanie, że spełnione zostały łącznie następujące przesłanki:

- bezprawność działań przedsiębiorcy, poprzez stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,
- godzenie tymi działaniami w zbiorowy interes konsumentów.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed działaniami przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, tj. przepisami określonych aktów prawnych oraz zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami.

Jak wspomniano wyżej, zgodnie z art. 23a ust. 2 ustawy *o ochronie (...)*, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ *Kodeksu postępowania cywilnego*.

Należy w tym miejscu wskazać, iż wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ *k.p.c.*) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ *k.p.c.* rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 *k.p.c.* Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy **elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego**. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż „(...) *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)*”. W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że „(...) *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a u.ok.ik. obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przedstawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a u.ok.ik. znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...)*”.

Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej i stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest wykazanie, że zakwestionowane przez Prezesa Urzędu zapisy w punktach § 2 pkt 4, § 3 pkt 8, § pkt 4 i § 5 pkt 1 wzorca umownego pn. „Umowa nr .../2006”, stosowanego przy zawieraniu umów ze studentami kształcącymi się w Uczelni, o treści:

- § 2 pkt 4 „*Wniesione opłaty za studia (wpisowe i czesne) nie podlegają zwrotowi*”;

- § 3 pkt 8 „W przypadku rezygnacji studenta ze studiów wniesione opłaty nie podlegają zwrotowi”;
- § 4 pkt 4 „Koszty uczestnictwa określone w ust. 3 mogą ulec zmianie”;
- § 5 pkt 1 „Student zobowiązany jest do poniesienia opłaty za dany, rozpoczęty semestr nauki; § 2 pkt 4 stosuje się.”;

są tożsame z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnymi wyrokami Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do Rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego tj.:

- „Wszelkie wniesione przez Kursanta opłaty nie podlegają zwrotowi” (poz. nr 392, wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII AmC 19/04);
- „Wpłaty dokonane przez Słuchacza nie podlegają zwrotowi” (poz. nr 393, wyrok SOKiK z dnia z dnia 19 grudnia 2004 r. sygn. akt XVII AmC 19/04);
- „Uczelnia zastrzega sobie prawo dokonywania zmian wysokości opłat” (poz. nr 624, wyrok SOKiK z dnia 3 kwietnia 2006 r. sygn. Akt XVII AmC 78/05).

W wyroku z dnia 16 grudnia 2004 r. (sygn. akt XVII Amc 19/04) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone postanowienia umowne zapisy, które następnie zostały wpisane pod poz. 392 i 393 do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone o treści: „Wszelkie wniesione przez Kursanta opłaty nie podlegają zwrotowi” i „Wpłaty dokonane przez Słuchacza nie podlegają zwrotowi”. W uzasadnieniu do wyroku Sąd w całej rozciągłości zgodził się z analizą zakwestionowanych zapisów postanowień wzorców umów przedstawioną przez powoda, Prezesa Urzędu, w pozwie pod kątem ich niedozwolonego charakteru tj. cytowane zapisy „stanowią (...) niedozwolone postanowienia wzorców określone w art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ pkt 12 i 13 k.c., gdyż wyłączają obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub w części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania oraz przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiadają, rozwiązują lub odstępują od umowy. Ponadto (...) niezwracanie stronie umowy ceny pomimo nie korzystania z przedmiotu umowy jest sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza interesy konsumenta. Bowiem brak możliwości otrzymania zwrotu opłaconych pieniędzy w całości, pomimo rezygnacji słuchacza przed rozpoczęciem przez strony wykonywania przedmiotowej umowy tj. przed rozpoczęciem zajęć, jest nieadekwatny do ochrony kupca przed pochopnością decyzji i działań konsumenta. (...) w/w postanowienia wzorców umowy mogą naruszać zasady współżycia takie jak: zaufanie, życzliwość i uczciwość i kolidują z dobrymi obyczajami kupieckimi, które nie przewidują zachowań takich jak: nadmierna chęć zysku czy wycisku.” § 2 pkt 4, § 3 pkt 8 i § 5 pkt 1 Umowy również ustanawiają po stronie konsumenta obowiązek uiszczenia pełnych opłat jak za cały semestr w każdym przypadku, tj. zarówno gdy student kontynuuje naukę lub z niej rezygnuje, czy to w trakcie trwania semestru czy też przed jego rozpoczęciem. Uczelnia natomiast wyłącza po swojej stronie obowiązek zwrotu studentowi poniesionych kosztów (w całości bądź proporcjonalnie do czasu trwania stosunku umownego), pomimo tego, iż odstępując od umowy student nie odnosi żadnych korzyści tzn. świadczenia wzajemnego w postaci usług kształcenia na danym kierunku. Analiza porównawcza kwestionowanych pkt Umowy z przytoczonymi zapisami Rejestru wykazuje ponadto, iż są to pod względem językowym i składniowym zapisy identyczne, a różnice występują jedynie w zastąpieniu jednych wyrazów innymi, o tym samym znaczeniu.

W wyroku z dnia 20 października 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 78/05) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone postanowienie umowne zapis, który następnie został wpisany pod poz. 624 do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone o treści: „Uczelnia zastrzega sobie prawo dokonywania zmian wysokości

opłat”. W uzasadnieniu do wyroku Sąd uznał, iż takie postanowienie, „(...) zezwalające pozwanej na zmianę wysokości opłat w tym podwyższenie ich po zawarciu umowy ze studentem, bez jednoczesnego zapewnienia mu prawa do odstąpienia od umowy co stanowi niedozwoloną klauzulę określoną w art. 385¹ pkt 20 k.c. Pozwana ma prawo podwyższać opłatę za swoje świadczenia, ale jednocześnie konsument powinien mieć prawo do odstąpienia od umowy z tego powodu.” Zapis z § 4 pkt 4 Umowy w ten sam sposób kształtuje stosunki między stronami umowy w zakresie zmiany wysokości opłat, jakie obowiązani są ponosić studenci Uczelni tzn. uczelnia zastrzega sobie prawo do zmiany wysokości opłat, jednak po stronie konsumentów nie stanowi prawa do odstąpienia w takim wypadku od umowy. Również w tym przypadku analiza porównawcza wskazuje na jednoznaczność treści porównywanych klauzul, której nie naruszają kosmetyczne odmienności wynikające z zastępowania jednych wyrazów innymi.

Zgodnie z powyższym wykazano, iż kwestionowane punkty Umowy mieszczą się w „hipotezach” wymienionych klauzul wpisanych do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone – treść § 2 pkt 4, § 3 pkt 8 i § 5 pkt 1 Umowy w klauzuli z poz. 392 i 393, natomiast treść § 4 pkt 4 Umowy w klauzuli z poz. 624.

Reasumując, w rozpatrywanej sprawie bezprawność działania Uczelni w świetle art. 23a ust.1 ustawy o ochronie (...) polega na wprowadzeniu do obrotu zapisów umownych bezwzględnie przez prawo zakazanych, które znajdują się w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych o którym stanowi art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Tak więc należy uznać, że została spełniona pierwsza z wymienionych wyżej przesłanek stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, tj. bezprawność działań przedsiębiorcy.

Analizując drugą przesłankę należy udowodnić, iż opisane wyżej bezprawne działania godzą w zbiorowy interes konsumentów.

Niewątpliwie naruszenie interesu konsumentów następuje wówczas, gdy przedsiębiorca działa sprzecznie z przepisami prawa, regulującymi prawa konsumentów, a także, gdy nie otrzymują oni od przedsiębiorcy pełnej informacji o swoich prawach i obowiązkach.

Zgodnie z art. 23a ustawy o ochronie (...) stosowanie postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Skoro wykazano powyżej, iż kwestionowane § 2 pkt 4, § 3 pkt 8, § 5 pkt 1 i § 4 pkt 4 Umowy są tożsame z klauzulami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone to posługiwanie się nimi w obrocie konsumenckim jest zakazane z mocy prawa i skutkuje godzeniem w zbiorowy interes konsumentów.

Mówiąc o „zbiorowym interesie konsumentów” należy zaznaczyć, iż ustawa o ochronie (...) nie podaje jego definicji, wskazując jednak w art. 23a ust. 1 zd. 2, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów, wszystkich studentów kształcących się na Uczelni, jak i potencjalnych zainteresowanych, którzy mogą zawrzeć umowę na usługę uczestnictwa w studiach.

Tak więc, w rozpatrywanym stanie faktycznym bezprawne zachowanie Uczelni nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi

uprawnieniami określonego kręgu usługobiorców, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych kontrahentów Uczelni.

Mając powyższe na względzie, należy uznać, iż opisane działania Uczelni godzą w zbiorowy interes konsumentów, a tym samym została spełniona druga z wymienionych wyżej przesłanek do stwierdzenia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W związku ze spełnieniem obu przesłanek należało zachowanie wymienionego przedsiębiorcy uznać za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, wskazaną w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) i nakazać zaniechanie jej stosowania.

Jednakże zgodnie z art. 23e ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...), nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a. W związku z oświadczeniem Uczelni o zmianie zakwestionowanych postanowień i wprowadzenia do obrotu nowej wersji wzorca umownego z dniem 22 marca 2007 r., Prezes Urzędu wydał decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania.

Z uwagi na to, iż w trakcie prowadzenia postępowania weszła w życie nowa ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 r. zastosowanie znajduje art. 131 ust. 1 tejże ustawy, zgodnie z którym do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i niezakończonych do dnia wejścia w życie nowej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wobec powyższego niniejsza decyzja zostaje wydana na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 15 grudnia 2000 r.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479²⁸ k.p.c., od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymuje:

Wrocławska Wyższa Szkoła
Informatyki Stosowanej
ul. Słubicka 29-33
53-615 Wrocław